

Op het eerste gezicht een schattig poesje, maar het is een jonge wilde kat. Foto Fenna Hidding

Weer een wilde kat geïmporteerd

De liefde voor dieren is de meeste mensen aangeboren. Vooral als het gaat om een buiten aangetroffen jong diertje wordt al snel gedacht dat er hulp nodig is en wordt het meegenomen. Denk maar aan de vele reekalfjes die elk jaar weer naar de boswachter gebracht worden. Of aan de zwervhondjes die in verre landen worden geadopteerd (met alle risico's van de import van hondsdelheid). Ook jonge wilde katten worden soms van elders mee naar huis genomen.

Jaap Mulder

In 2004 ving een boswachter bij Heeze in Noord-Brabant een kater waarvan hij vermoedde dat het een echte wilde kat was. Hij riep Annemarie van Diepenbeek erbij, die het dier inderdaad als wilde kat determineerde en hem uitgebreid fotografeerde en onder narcose onderzocht. Een DNA-monster bevestigde later de determinatie. Wonderlijk, een wilde kat zover van de dichtstbijzijnde populatie in de noordelijke Ardennen! Totdat, groot toeval, bij een lezing van Annemarie de verklaring kwam:

twee van haar toehoorders hadden in juli 2003 een jong schreeuwend katje van ongeveer twaalf dagen oud gevonden in de Vogezen en het nietsvermoedend meegenomen naar Nederland. Daar liep het dier na zeven maanden weg. Foto's maakten duidelijk dat het strepenpatroon op de vacht van de bij Heeze gevangen kat en dat van het geïmporteerde katje hetzelfde was en dat het dus om een en hetzelfde dier ging (Van Diepenbeek, 2006).

Lastige katten Iets dergelijks gebeurde in 2012 weer. Op 18 mei vond een Nederlands echtpaar een jong poesje, een week of zes oud, bij hun vakantiehuis in de Hunsrück (Duitsland). Na lang wachten of er nog een moeder kwam opdagen werd het 'zielige' diertje mee naar huis genomen. Maar in Nederland bleek al snel dat het niet een gewoon lief poesje was. 'Sarah' (de naam die het katje inmiddels had gekregen) werd niet echt handtam, blies heftig als je te dichtbij kwam en vond

De kenmerken van een wilde kat zijn hier al duidelijk: staart met losse ringen en zwarte punt, duidelijke smalle streep over de rug die niet doorloopt over de staart. De donkere tekening op de flanken wordt later veel vager. Foto Fenna Hidding

Ook een duidelijk kenmerk: onderop de achtervoet is alleen het voorste stukje donker. Bij een huiskat is de hele achtervoet donker. Foto Fenna Hidding

kattenvoer ook maar niks. Exact zulke problemen hadden zich ook voorgedaan bij het katje uit de Vogezen (Van Diepenbeek, 2006). In arren moede werd Sarah naar een kattenopvang gebracht, maar ook daar bleef ze lastig. Het vermoeden rees dat het wel eens een wilde kat zou kunnen zijn. Via internet kwam Fenna Hidding van de opvang bij mij uit en opgestuurde foto's leken inderdaad wel veel op die van jonge wilde katjes. Nog een paar extra foto's, van de rug, staart en onderkant achtervoet, bewezen uiteindelijk dat het inderdaad een wilde kat was!

Opvang Wat nu te doen? Eerst maar eens ander voer geven: eendagskuikens. Die bleken er in te gaan als koek! Overleg met de Duitse wildekatenspecialist Manfred Trinzen leverde op dat er niet zo ver van de vindplaats een gespecialiseerde opvang voor wilde katten bestond, als ahang van Tierpark 'Wildenburg' bij Kempfeld. Daar zorgen de gepensioneerde boswachter Gisbert Geisler en zijn vrouw Doris jaarlijks voor enkele (soms wel tien) verweesde jonge wilde katten. Ze groeien

zo veel mogelijk samen op, zodat ze ook de sociale kanten van het leven leren kennen. Als ze in het voorjaar geboren zijn, worden ze in de late herfst vrijgelaten. Ze zijn dan geheel zelfstandig en kunnen uitstekend jagen.

Gelukkig kon en wilde men het katje graag opvangen in Wildenburg. Er was op dat moment nog een wilde kat van ongeveer die leeftijd in de opvang. Al op 13 juni kon het Nederlandse echtpaar Sarah erheen brengen. De Geislars waren er direct van overtuigd dat het om een wilde kat ging. Ze bleken echte dierenliefhebbers te zijn met een extra groot hart voor wilde katten. Sarah moest wel eerst een week in quarantaine bij een dierenarts, die haar ook onderzocht en een DNA-monster afnam. Men wil uiteraard geen huiskatten of bastaarden in het wild uitzetten. De Geislars vertelden dat het elk jaar verschillende keren voorkomt dat mensen zogenaamd verweesde katjes uit de natuur meenemen. Dat komt omdat jonge wilde katten vaak lang alleen worden gelaten door hun moeder en dan af en toe gaan schreeuwen, vooral als ze alleen zijn. Als je dan in

de buurt bent laat de moeder zich echt niet zien, zodat je als argeloze wandelaar denkt dat het om verlaten jongen gaat.

Uiteindelijk groeide Sarah als kool en werd ze in de late herfst als grote kat losgelaten in de bossen van de Hunsrück. Hopelijk werkt deze geschiedenis eraan mee dat men niet te snel overgaat tot het meenemen van jonge dieren, en vooral niet uit het buitenland.

Dankwoord Veel dank aan het Nederlandse echtpaar en Fenna Hidding, voor het geven van informatie en voor de moeite die ze hebben gedaan om het katje de beste bestemming te geven, namelijk terug naar de natuur. Ook Manfred Trinzen wordt bedankt voor zijn hulp.

Verder lezen?

Zie voor literatuur naar aanleiding van dit artikel www.zoogdiervereniging.nl/zoogdier. Referenties in dit artikel verwijzen naar op deze website vermelde publicaties.